

נערת-הצל'שים

נילי לבקוביץ התל-אביבית היא בחורה עם הצלחה. הולך לה בחוגים הטובים יותר — ואני מתכוונת לטובים, לא רק למפורסמים או לסגובים.

תשפטו בעצמכם: בהתחלה היתה הילדה התמירה והבלונדית חברתו של ד"ר יזהר חרזי, הרופא התל-אביבי הצעיר בבית-החולים בתל-השומר, נער-שעשועים העושה חיים בכל הדיסקוט-קיס.

אחר-כך הסתובבה זמן-מה עם דודק שיף, המיליונר המאוכז, אחרי שזה

נילי

התגרש מאשתו הצעירה והיפה אלה שפירא-שיף, אותה מצא דודק עם קצין-צנחנים.

אבל למרות המתנות והפינוקים בהם מינק אותה שיף, זה לא היה כנראה בדיוק מה שנילי מחפשת.

השבוע התברר מה בדיוק היא מחפשת: דוקטור ובעל-צל'ש. והכוונה, הפעם, לא עוד דוקטור חרוזי אלא לי דוקטור אחר, לצחק גליק שמו, העובד בימי-שלוש כרופא בבית-החולים „ביליני סוף", ואשר קיבל צל'ש במלחמת-ששת הימים על פעילותו המצטיינת.

יחחק, שהוא כבר בן 38, נפרד לאח-רונה מאשתו, ילדת-בראזיל, הנמצאת עתה בחופשת-מולדת. ואילו ד"ר גליק נמצא בחופשת-אהבה.

היצוא הנאה בי'תור

כשעמד להיערך הירד הבינלאומי אקטופו 67 במונטריאול שבקנדה, החליטה כמור בן גם ישראל להקים שם ביתן, כדי לעודד את היצוא שלה.

כדי לעשות זאת בתן ובסיגנון, נסעו לקאנדה 13 דיילות-ביתן ישראליות וחמודות. השבוע התברר מה היה היצוא הכי מוצ'לח בביתן ישראל: הדיילות עצמן.

זה התברר, קודם כל, בנשואיה של יהודית פיינר (21), סטודנטית חיפאית יפה ושובבה, שנישאה לבחיר-ליבה הקאנדי יהודי אירבינג, אשר בא לחיפה והעמיד חופה בעיר-הכרמל, ביום ג' שעבר.

אחריה הלך דיילת יפה בשם קיה הרודר (24), שתישאה לסטודנט-לרפואה אותו פגשה גם כן במונטריאול.

השלישית היא רעיה מני, בתו של שופט בית-המשפט העליון אליהו מני. רעיה הצליחה להימלט מכל היהודים הקאנדיים הטובים, עם האמרות הטובות, שבאו לשחר את פניה. אולם בדרכה חזרה לארץ, נפלה כפח.

הפח הוא כחור צרפתי אותו הכירה בי סאריס.

הבחור, סוחר צעיר, בן למשפחה סאריסאית עשירה, הגיע לפני כחודשיים לארץ, בדיוק לחמישה ימים. רעיה הסבירה

אשת המלחין

המלחין דובי (דבר אלי בפרחים) זלצר השיג שיא ישראלי חדש: נשואיו בשנית נערכו שלושה ימים אחרי גירושיו מאשתו הראשונה, הומרת גאולה גיל. בעולם הג' דול והרחב זהו שיא שנשבר כבר מזמן; אבל במדינות מתפתחות כמו ישראל, זה הישג של ממש. כי דת ישראל דורשת ל' המתין לפחות חודש בין גירושין ונשואין בשנית.

דובי יכול היה לעשות זאת משום שגירושיו (הותיים) נערכו בניו-יורק. כלתו ה' חדשה המתינה לו שיצא מטקס הגירושין, ויחד הם ססו למקסיקו כדי לערוך שם נשואין מקסיקניים. בנשואין כאלה אפשר לחתן יהודי עם נוצריה קתולית בלי שום בעיות מיוחדות. כך הפכה האופנאית האי-טלקיה הבלונדית גרציאלה פונמאנה לאשתו של דובי זלצר.

גרציאלה היא בעצם כבר ישראלית מזה שנה. היא הגיעה לארץ מיד אחרי מלחמת-ששת-הימים כדי לסייע לאופנה הישראלית, תיכננה דגמים למען מכון הייצוא וסייעה

דובי

הנמר מת"א=הקטנה

היא חזרה אחריו, הוא חזר אחריה — והשניים הלכו, כמינהג הימים ההם, אל החולות.

אבל ההתרגשות שלהם היתה כה גדולה, שברגע הקריטי לא יכלו להיפרד זה מעל זה. המצב היה כה חמור, שהם נאלצו לק' רוא לעזרה. באו שכנים והשניים הובלו לסיפול — לרופא הירוע, שהיה היחידי בסביבה. שנתיים לא הפסקנו לדבר על ה' מקרה הזה.

זה לא נוגע כליך בגולנד עצמו. אבל אני גם לא סמנתי ידי בצלחת, הוא אומר. „לא הייתי יפה אבל היה לי חן. צבע העיניים התכול שלי והשניים המבחיקות עשו את הרושם המתאים.

הגבר בעל הגוף הנאה התורן היה דוד קא שמואל רודנסקי. כל הרוות הש' גענו אחריו. אבל למזלי הוא היה פרסר גם אז, ובעיקר קבע פגישות וניהל רומאנים עם הנערות שעבדו במיטבחי-הפועלים. כך היתה לו פרוסקציה, והוא קיבל מנות יותר גדולות. נתגנו להחליף חוויות ומכתבי-אה' בות, רודנסקי ואני.

היו ליוסף שיטות-חזור מקוריות: הוא נהג לספר להן על רוחות וסדים, לקרוא את כפי'דן, וכשהן מתרגשות, הפליט: „אשה צריכה לחת את הכל לגבר ולקבל ממנו את הכל". ואז היה נגס לעניין.

שאלתי את גולנד אם אשתו לא תפסה אותו אף פעם. „כן", הוא מחייך, „פעם אחת. בבית-מלון בחיפה. קמתי לבשתי את המעיל של החליפה על מכנסי-הפיג'מה, ור' רצתי אחריה.

„מיה נעלמה. רצתי לתחנה המרכזית של חיפה ושם מצאתי אותה יושבת באוטובוס. צאי או שאני מוריד את הוויאקט ונשאר בפנימה? איימתי. את הצגות שלך תשמור לקהל שלך בתל-אביבו? ענתה — והאוטו' בוס נסע. לקחתי מכונית ונסעתי אחריה לתל-אביב. שם התפייסנו.

בימים אלה מלאו לשחקן ולזמר יוסף גולנד 61 אביבים. בעצם, בדרכו של כתוב 59, כי הוא היה צריך להוריד לעצמו שנתיים, כדי לעלות ארצה ולקבל סרטיפי' קאט.

יוסף גולנד כבר נשוי לאשתו מיה ארכטובה מזה 27 שנה ויש להם בת

גולנד

חמודה בת 15. אבל בזמנו הוא היה לא סתם רוקן: הוא היה אחד ההוגלים הגדולים של תל-אביב הקטנה, נמר ממש.

„האפיונה החזקה ביותר שאני זוכר", סיפר לי השבוע הנמר גולנד, „נוגעת באש' תו של רופא ירוע מאוד שהתאהבה אהבה לוהטת במוסיקאי צעיר. בסוף

לו, כי הוריה הם מבני-האצולה היהודית החברונית ושם לא יסכימו שתישאה לסתם גוי — אמילו אם הוא עשיר.

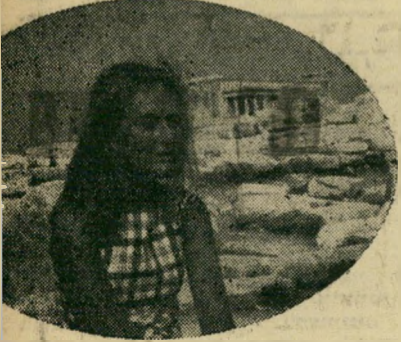
הבחור חזר לצרפת והמשיך להציף את רעיה בתחונני-קורסונדניצה. לפני כשלושה שבועות נעלמה רעיה ממישרד-הסעף, בו היא עובדת סוציאלית.

היא נסעה לחמישה ימים לציריך, שם המתין לה הידיה, אשר הפך באותו מעמד לארוס — על אפם והמתם של הוריה. אז עכשו אתם מבינים למה כדאי להקים ביתן ישראלי בכל הירידים הבינלאומיים?

אגב, גם היריד הגדול הבא, שיתקיים ב' 1970, עלול לעשות בעיות אצל הוריהדי' לות המסורתיים: הוא ייערך בטוקיו שבי' יסאן — ואני, למשל, לא יודעת על בליך-הרבה יסאנים שהם בני דת משה וישראל.

בעריכת שבוע האופנה הישראלית. את דובי פגשה במיקרה במסיבה שערך האמרגן ג'וריא גודיק, כאשר מלאו 350 הצגות למחזמר קזבלן, שדובי הלחין את מנגינתו תיו.

כשהתפתחה הידידות בין האופנאית האי-טלקיה, שמקום מגוריה הקבוע הוא בסאריס, לבין המלחין הישראלי, הגיע דובי למסקנה כי בא הזמן לחת גושטסקה רשמית בינו לבין אשתו גאולה. שכן בשנים האחרונות התפתחו הקאריירות הפרטיות של השניים

גרציאלה

בכיוונים שונים, והם נפגשו רק לציתים רחוקות.

הכל נעשה בידידות ותוך הבנה. גאולה ירעה על גרציאלה ועל תוכניתו של דובי לשאתה. היא ויתרה עליו, ודובי ויתר על החילה המשותפת שלהם בסביון. אבל גאולה היתה מוכנה להניח לזוג הצעיר להתגורר בחילה זו עד שיסדרו ועד שתחזור לארץ.

מה שמצחיק הוא שדווקא עכשו, אחרי הגירושין, נראה שגאולה ודובי יתנו יחד זמן רב במקום אחד. גאולה עומדת לקבל תפקיד ראשי במחזמר חשוב בברודוויי.

דובי נוסע לברודוויי, שם תועלה בקרוב המניה של איציק מאנגר, עם המוסיקה שלו. ישנם גם הסכימים שגם המחזמר קזבלן בגירסתו האנגלית יועלה בברודוויי, כך שדובי יאלץ לשהות שם זמן רב.

מה שבטוח הוא שעכשו הוא לא ישאיר את אשתו החרשה להמתין לו בתל-אביב. היא מתכננת להתגיר ולהינשא לדובי שוב, בנשואין יהודיים כשרים.

נברא רבא אחר היה העיתונאי אורי קיסרי, עליו אמרו, לדברי גולנד: „אצלו החוש האסתטי והחוש האמנותי משמשים בעירובי-יפה" על כי היה מסוגל לכתוב ביקורת על הצגת-אופרה המתחילה במיליס: „הומרת השלישית מימין היתה נהדרת", כשנערת-המקהלה אינה אלא יפהפיה.

קיסרי גם נהג לקבוע, לדברי גולנד, ראי' יונות לכוכבות ולזמרות של תל-אביב הק' טנה — במשרדו, בשעה תשע בערב. למחרת הופיעה ביקורת נלהבת.

והיתה, כמובן, עוד פרשה שכל הארץ דיברה עליה: הרומאן הסוער בין חנה רובינא הצעירה והמוכשרת לבין המשורר הצעיר יפהפה אלכסנדר פן ממנו ביק' שה חנה — וקיבלה — בת-אהבים שישא בגאווה את שם-אימה: אילנה רובינא.

שאלתי את יוסף גולנד, לסיכום, אם הוא חושב שעלה על הצעירים של היום. „אני? אומר הנמר הצנוע, „אני? אנחנו היינו חלשים מאוד, בהשוואה לצעירים של היום."

ואני לא כליך בסוחה. הם עושים מעט ומדברים הרבה. יוסף גולנד עשה די הרבה — ודובר רק כעבור עשרים וכמה שנים. ומה עובר על הצעירים הוא מוכונן לב' טוע לארצות-הברית, כדי להשיג מימון לי' סרט מוסיקאלי על נושא השלום. את ה' תסריט כתב גולנד, כמובן.

גירושי הזוג המוזר

ביום ב' השבוע התגרשו בשעה טובה ובחול טוב נעומי אדווה ובוסי סחה. הגירושין היו דווקא הרבה פחות סוערים מן החלונה: את סוף-השבוע האחרון שלהם בילו השניים באושר ועושר במלון שרתון בתל-אביב. אחר-כך הלכו לרבנות ושם הצהירה נעומי: „אנחנו לא משתווים כי אנחנו מעדות שונות. הוא ממוצא תימני ואני גרמניה."

הם קיבלו את הגט, ונעומי נסעה לחיפה, לחגוג את גירושיה עם שיירי-השאמפניה שעוד נותרו בבית-אמה — שהיתה גם עדת-הגט שלה — מימי חתונתה השיגעונית.

„מה שנשאר לנו מכל העסק הזה ששמו נשואין", אומרת עכשו נעומי אדווה, „זה, לי, חור גדול ברגל מהיריות שלו עלי, כמה צלקות ועין אחת שלא רואת.

„ולו: פרצוף מלא צלקות כמו אינדיאני, שלוש אצבעות משותקות ועוד כל מיני סימנים."